

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Postní doba

Přečtěte si vstupní modlitbu (modlitbu ve chválách) Popeleční středy! Ta nám osvětluje smysl postu a pokání. V postní době bychom se měli zaměřit na poznání našich nedostatků a hříchů. Pokusme se objevit ne jen jednotlivý hřích, ale především slabinu naší osobnosti. Jednotlivý hřích je až důsledek této slabiny. Pokud se soustředíme jen na jednotlivý hřích, pak se podobáme hasičům, kteří nehledají ohnisko požáru, ale hasí jen zjevné plameny. Pochopíme tak, že smyslem pokání není jen lítost nad jednotlivými hříchy, ale celkové uzdravení a posílení naší přirozenosti. Pochopíme tak, proč naši největší světci počínaje sv. Dominikem byli zároveň i vzory ustavičného pokání. My se domníváme, že když nenalezneme konkrétní hřích, nemáme se z čeho zpovídat a že není z čeho konat pokání. Dopouštíme se tak velkého omylu, protože skutečnost, že jsme se nedopustili žádného hříchu, nevypovídá o naší svatosti, ale možná jen o tom, že nebyla příležitost hřešit. Zloděj nepřestává být zlodějem jen proto, že není co ukrást. Až nebude cítit ani pokušení vzít si, co mu nepatří, pak se bude moci domnívat, že s nepoctivostí skoncoval. Smysl pokání je tedy nejen poznání a lítost nad hříchy, ale abychom se měli zcela v moci. Abychom nebyli v otroctví nějakého hříchu. Postem tedy chceme posilovat svou vůli, aby ovládala naše jednání. Tam, kde nás slabost našeho lidství pokouší opustit Boží řád, měla by obstát síla naší vůle zůstat na straně Boží. Nechceme se tedy postem trápit. Nechceme o něčem, co Bůh stvořil, prohlašovat, že je to špatné. Ale chceme se zřítci i dobrých věcí, abychom posílili svou vůli a abychom Bohu a především sobě dokázali, že Mu dáváme přednost. Půst od masa je jen konkretizováním této vůle. Bez konkrétního předsevzetí na konci postu zjistíme, že jsme se vlastně nepostili. Měli bychom tedy sami hledat, kde jsou naše slabiny a jaký nejúčinnější lék přispěje k tomu, abychom tato místa posílili. Vždyť nejvlastnějším smyslem postu je, abychom vyžráli v lidskou osobnost, a co víc, abychom dosáhli svatosti.

Prokop

Dokumenty

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE JANA PAVLA II. K POSTNÍ DOBĚ 2004

Drazí bratři a sestry!

1. Působivý obřad udílení popelce je znamením začátku posvátné postní doby, kdy liturgie znovu volá věřící k radikálnímu obrácení a k důvěře v Boží milosrdenství.

Téma tohoto roku - „Kdo přijme jedno takové dítě ve jménu mém, přijímá mne“ (Mt 18,5) - je pro nás výzvou, abychom uvažovali o postavení dětí. I dnes Ježíš stále volá děti k sobě a dává je za příklad všem, kdo chtějí být jeho učedníky. Ježíšova slova nás vyzývají, abychom se pozorně dívali, jak se dnes jedná s dětmi v našich rodinách, v občanské společnosti, v církvi. Jeho slova jsou také podnětem, abychom znovu objevovali prostotu a důvěřivost, jakou musejí věřící pěstovat, chtějí-li následovat Božího Syna, který sdílel osud s malými a chudými. Svatá Klára z Assisi ráda říkala, že Kristus „ležel v jeslích, žil v chudobě, zemřel nahý na kříži“ (Františkánské prameny, No. 2841).

Ježíš měl k dětem zvláštní lásku pro „jejich prostotu, jejich radost ze života, jejich spontánnost a jejich víru plnou údivu“ (Poselství k Anděl Páně 18. prosince 1994). Proto chce, aby jim všichni otevírali svou náruč a své srdce, jak to činil on sám: „Kdo přijme jedno takové dítě ve jménu mém, přijímá mne“ (Mt 18,5). Po bok dětí staví Ježíš ty „nejmenší z bratří“: trpící, nuzné, hladové a žíznivé, cizince, nahé, nemocné a uvězněné. Tím, že je přátelsky přijímáme a milujeme je, nebo se k nim naopak chováme lhostejně a pohrdavě, projevujeme svůj postoj k Němu samotnému, neboť je právě v nich pro nás zvláštním způsobem přítomný.

2. Evangelium vypráví o Ježíšově dětství v prostém domově v Nazaretě, kde žil v poslušnosti k svým rodičům a „prospíval moudrostí i věkem a byl milý Bohu i lidem“ (Lk 2,52). Tím, že se sám stal člověkem, chtěl s námi sdílet naši lidskou zkušenost. „Zmařil sám sebe“, píše apoštol Pavel, „vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člo-

věka se ponížil, v poslušnosti podstoupil smrt, a to smrt na kříži“ (Fil 2,7-8). Když ve dvanácti letech zůstal v jeruzalémském chrámě, řekl svým rodičům, kteří jej s úzkostí hledali: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být v domě svého Otce?“ (Lk 2, 49). Celý jeho život se vskutku vyznačoval důvěrou a synovskou poslušností k nebeskému Otci. „Můj pokrm“, řekl, „jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo“ (Jan 3, 34).

Během let své veřejné činnosti Ježíš často zdůrazňoval, že do Božího království vstoupí jen ti, kdo budou jako děti (srov. Mt 18, 3; Mk 10,15; Lk 18,17; Jan 3,3). V jeho učení se malé děti stávají výrazným obrazem učedníka, který je povolán, aby božského Mistra následoval s dětskou učelivostí: „Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském“ (Mt 18, 4).

„Stát se“ jedním z nejmenších a „přijímat“ malé: to jsou dva aspekty jediné nauky, kterou Pán opakuje svým učedníkům i v této době. Pouze ten, kdo se učiní jedním z „nejmenších“, je schopen s láskou přijímat ty „nejmenší“ z našich bratří a sester.

3. Mnoho věřících se snaží věrně plnit tuto nauku našeho Pána. Chci se zmínit o rodičích, kteří na sebe ochotně berou odpovědnost za početnou rodinu, o matkách a otcích, kteří nepovažují za nejvyšší hodnoty úspěch v povolání a kariéru, a vynakládají veškeré úsilí, aby svým dětem předali ty lidské a náboženské hodnoty, které dávají životu pravý smysl.

Myslím také s velkým obdivem na všechny, kdo se věnují péči o neprivilegované děti a na ty, kdo zmírňují utrpení dětí a jejich rodin vyplývající z války a násilí, z podvýživy a z nedostatku pitné vody, z nuceného vystěhování a z mnoha dalších forem nespravedlnosti, jež se na světě vyskytují.

Zároveň s uznáním vši této velkodušnosti musí však být také řečeno jasné slovo o sobectví těch, kdo děti „nepřijímají“. Jsou na světě mladí lidé, kteří byli hluboce zraněni násilím dospělých: sexuálním zneužíváním, nucenou prostitucí, zatažením do prodeje a zneužívání drog; děti donucené těžce pracovat nebo odvedené do ozbrojených konfliktů; děti trvale

poznamenané rozpadem rodiny; děti, které jsou obětí hanebného obchodu s orgány a s lidmi. Co říci k tragedii nákazy AIDS a jejím pustošivým důsledkům v Africe? Tvrdí se, že touto pohromou jsou již zasaženy miliony lidí, mnohé z nich jsou infikované od narození. Lidstvo nemůže zavírat oči tváří v tvář tak otřesné tragedii.

4. Co zlého udělaly tyto děti, že by si zasloužily takové útrapy? Z lidského hlediska může být nesnadné, může být vskutku nemožné zodpovědět tak trýznivou otázku. Pouze víra nám může pomoci, abychom začali chápat tak hlubokou propast utrpení. Ježíš tím, že se stal „poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Fil 2, 8), vzal na sebe lidské utrpení a osvětlil je zářivým světlem svého zmrtvýchvstání. Svou smrtí přemohl smrt jednou provždy.

Během postní doby se připravujeme znovu prožít velikonoční tajemství, které vrhá světlo naděje na celou naši existenci i s jejími nejsložitějšími a nejbolestnějšími stránkami. Svatý Týden nám znovu staví před oči toto tajemství spásy v působivých obřadech velikonočního tridua.

Drazí bratři a sestry, vydejme se s důvěrou na svou postní pouť a podporujme ji horlivou modlitbou, pokáním a starostmi o potřebné. Kéž je tato postní doba časem ještě větší péče o potřeby dětí, jak v našich rodinách, tak v celé společnosti: vždyť tyto děti jsou budoucností lidstva.

5. S dětskou prostotou se obracejme k Bohu a nazývájme jej „Abba“, „Otče“, jak nás naučil Ježíš v modlitbě Otčenáš.

Otče náš! Opakujme tuto modlitbu často během postní doby; opakujme ji s hlubokým pohnutím. Tím, že budeme Boha nazývat „svým Otcem“, uvědomíme si lépe, že jsme jeho dětmi, a pocítíme, že jsme navzájem bratry a sestrami. Tak pro nás bude snazší otevírat svá srdce maličkým podle Ježíšovy výzvy: „Kdo přijme jedno takové dítě ve jménu mém, přijímá mne“ (Mt 18,5).

V této naději na vás svolávám Boží požehnání, skrze přímluvu Marie, Matky Božího Slova, které se stalo tělem, a Matky všeho lidstva.

Jan Pavel II.

Vatikán, 8. prosince 2003

Z anglického textu agentury Zenit přeložil Dr. Václav Frei

Stálá formace

V minulém čísle došlo k posunu témat o jeden měsíc. V březnu (dnes) na nás bratr Jakub chystá již téma Breviář. V lednu byla již na pořadu Modlitba a v únoru jsme vyslechli téma Způsoby dominikánské modlitby. Stručný záznam posledních dvou přednášek na přání mnohých z vás přinášíme:

Modlitba

Modlitba je nejběžnějším náboženským úkonem, který je z křesťanské tradice chápán jako pozvednutí mysli k Bohu, je to nejpřirozenější výraz vztahu tvora-člověka k Tvůrci-Bohu. Předmětem modlitby může být vše, co je třeba předmětem rozmluvy pokorného dítěte s milujícím otcem.

Modlitba chválí, děkuje, prosí a usmiňuje. Souvisí s celkovým stavem duše a jejím poměrem k Bohu. Je srdcem náboženského života a jeho obrazem. Jen pomocí modlitby je možné dospět k Bohu a spojit se s ním rozumem a vůlí. Bůh nepotřebuje, abychom mluvili o svých nedostacích a prosili o pomoc, protože i nevyslovené je mu známé. Modlitbou si uvědomujeme pramen nadpřirozeného života směřující k Bohu.

Způsoby modlitby: 1. vnitřní, ústní
2. soukromá, liturgická

Vnitřní modlitba může být i ústní, naopak ústní modlitba nemůže být bez vnitřní. Slova ústní modlitby musí být proniknuta úmyslem modlit se. Do soukromé ústní modlitby není nutné se nutit, když duše cítí, že je přitahována k Bohu

cestou niternou. Při modlitbě je možné konat různé úkony, které zcela nevyčerpávají pozornost člověka. Vnitřní modlitba může mít i náhradní formy - meditativní četba, modlitba růžence spojená s meditací tajemství, texty litaní spojené s představou nebeského Jeruzaléma, opakování stělné modlitby (krátké a časté modlitby) apod.

Přímluvy svatých: Bůh chce, abychom užívali k dosažení dober i přímluv andělů a svatých. Je to podobné, jako když člověk je ochoten naslouchat přátelům a udělovat projevy své blahovůle na jejich žádost. Prosíme tedy Boží přátele, aby nás svou přímluvou doprovázeli před trůn Boží velebnosti.

V modlitbě můžeme prosit o dobra nadpřirozená i přirozená i časná, ale jen tehdy, jsou-li prostředkem na cestě k věčnosti nebo k přispění druhému v jeho postoji k Bohu. Nejkrásněji je to vyjádřeno v Otčenáši, kde prosíme o slávu Boží, o své vlastní posvěcení, o dobra časná i věčná a o rozšíření Kristova království na tomto světě.

Dominikánská metoda modlitby

A. Přípravné části

a) Příprava vzdálená – negativní: spočívá v odstranění překážek, které zabraňují sjednotit se s Bohem;

b) Příprava blízká – pozitivní: přiblížení se k Pánu, což není možné bez pokory a dětské přirozené důvěry. Duše se noří do přítomnosti živého Boha, jedinečnou příležitost máme v kostele v přítomnosti Nejsvětější svátosti. Podklad k rozhovoru s Bohem nám může dát i četba.

B. Jádro meditace

a) Reprezentace: představení si námětu, třeba vzhledem k liturgickému období a okolnostem.

b) Reflexe: směřuje k poznání Boží lásky k nám, je to úkon naší inteligence. Dobrá modlitba nemusí obsahovat mnoho slov, ale zato obsahuje mnoho tužeb směřujících k Bohu.

c) Kontemplace: naše duše v lásce odpovídá na Boží lásku, je to vyznání lásky k Bohu, prosté, čisté, přecházející v mlčení.

C. Závěr

a) Poděkování: duše si uvědomuje velikost obdarování a děkuje.

b) Obětování: obecné darování se, podřízení se dobrotivé vůli a zasvěcení se Boží službě formou konkrétního úkolu vyrůstajícího ze živého spojení mezi modlitbou a životem.

c) Prosebná modlitba: předmětem musí být náš duchovní růst, jsou to také prosby za naše duchovní nebo materiální potřeby či potřeby druhých, ale vždy v perspektivě spásy, tedy za církve, za duchovní rodinu, za přátele či známé apod.

Nejlepším zakončením modlitby je užití ustálených modliteb z bohatého pokladu církve.

Virtuální modlitba

Ne všichni lidé si osvojí pevný modlitební řád, nebo jim život neumožní metodickou modlitbu. Pak lze použít virtuální modlitbu, která spočívá v prožívání Boží přítomnosti, například při duchovní četbě, v modlitebním shromáždění a především v eucharistii. Může být doprovázeno střelnými modlitbami (krátké a časté modlitby). Důležitá je hlavně čistota úmyslu modlit se.

Devět způsobů modlitby sv. Dominika

1. Úklona:

pokorně se sklonit před oltářem, jako by Kristus ztotožněný s oltářem byl skutečně přítomen.

2. Padání na tvář:

uvědomit si hlubokou lítost.

3. Cvičení v pokání:
bičování se za hříchy vlastní i druhých.

4. Poklekání:
vyjádření důvěry v Boží
milosrdenství.

5. Rozjímání:
naslouchání
Božímu hlasu.

6. Snažné prosby: postoj s pažemi ve tvaru kříže,
užíval tehdy, když z Božího vnuknutí vytušil, že
se na jeho prosbu má stát něco velikého.

7. Pokorná prosba: ruce vzepjaty nad hlavou,
jako by chtěl z nebe něco přijmout.

8. Rozjímavá četba: na osamělém
místě v Boží přítomnosti četl a modlil se.

9. Modlitba cestou: zvláště, když přišel do
opuštěného kraje, kráčel, modlil se a prožíval
meditaci.

Literatura k dalšímu studiu:

- ✓ Dominik Duka, OP: Škola vnitřní modlitby, Petrov Brno 1991
- ✓ Vladimír J. Koudelka, OP: Dominik – Zvěstování Božího slova, Sursum Tišnov 1992 (*odtud převzaty ilustrace*)
- ✓ Thomas Philippe, OP: Rozdávat z plnosti kontempace, Karmelitánské nakl. Kostelní Vydří – Krystal OP Praha 2003

Hereze IV.

Efezský koncil

Koncil, v pořadí třetí obecný, se sešel o letnicích r. 431 v efezské katedrále. Cyril se dostavil včas, ale antiochijský patriarcha Jan se syrskými biskupy úmyslně otálel s příchodem, aby nebyl nucen být přítomen odsouzení svého přítele Nestoria, které předvídal. Shromáždění biskupové v počtu 198 čekali na jeho příchod plných 14 dní, až Cyril jakožto zástupce papežův sněm 21. června proti přání císařovu zahájil. Na prvním sezení, k němuž se Nestorius i přes pozvání nedostavil, byla čtena řada míst ze starší patristické literatury, v nichž byla jasně vyslovena víra ve vtělení *Logosu* a v sjednocení božství a lidství v jednom Kristu. Potom bylo čteno 20 výňatků z kázání Nestoriových, charakteristických pro jeho názory. Tato za sebou jdoucí čtení ukázala jejich vzájemný rozpor tak přesvědčivě, že koncilní otcové, mezi nimiž byli i osobní přátelé Nestorioví, ihned přikročili k jeho odsouzení. Efezské obyvatelstvo to přijalo velmi nadšeně.

O čtyři dny později se dostavil Jan z Antiochie se 43 syrskými biskupy, využil toho, že sněm nevyčkal jeho příchodu a uspořádal protisynodu, na níž sesadil Cyrila Alexandrijského. Cyril, na jehož synodu se zatím dostavili papežští legáti, v odpověď Jana a jeho přívržence exkomunikoval. Pak se synoda i protisynoda rozešly.

Císař nejprve v rozpacích potvrdil obě synody, brzy však pod vlivem zbožné a moudré sestry Pulcherie nechal Nestoria padnout a zároveň zrušil sesazení Cyrilovo. Brzy potom se Cyril s Janem smířili, Cyril přijal vyznání víry protisynody, které bylo nezávadné, a Jan dal souhlas k Nestoriovu odsouzení. Svým energickým jednáním Cyril dokázal, že papež vložil záležitosti východní církve do správných rukou. Současně díky tomu nedošlo ke schizmatu. Nestoriánství ožilo později kvůli různým okolnostem mimo říšské hranice v Persii.

podle J. Kadlec: Dějiny katolické církve I., UP Olomouc 1993

Chalcedonský koncil

Po Efezském koncilu se zbytky nestoriánů uchýlily do Persie. V Seleukii měli svého patriarchu, později v Bagdadu, kde chalifové této sektě přáli. Nestoriáni rozvinuli značnou činnost misionářskou. Zanesli Boží slovo do Číny, Indie, Mongolska. Kolem r. 1100 měli 25 metropolí (arcibiskupství). Velké pohromy na ně dolehly ve 14. století

za vlády Timura, který jich mnoho povraždil.

Začátkem novověku se jich většina sjednotila s církví římskou – nazývají se křesťany chaldejskými. Jejich patriarcha sídlí v Bagdadě. Je jich několik desítek tisíc. Při bohoslužbách užívají syrského jazyka. Za světové války a po ní mnoho vytrpěli od Turků.

Sklon k herezi byl vleklou chorobou Orientu. Eutyches byl knězem a představeným kláštera poblíž Cařihradu, ve kterém žilo asi 300 mnichů. Některé nepřesné výrazy sv. otců jej svedly k názoru, že v Kristu nebyly dvě přirozenosti – Boží a lidská, ne jen jedna přirozenost. Odtud on a jeho stoupenci se nazývají monofysité. Nebylo mezi nimi jednoty – někteří hlásali, že se lidská přirozenost přeměnila v Božskou, jiní, že se přirozenost Božská přeměnila v lidskou. Opět jiní, že si Kristus přinesl tělo z nebe a Marií jen prošel. Jiní tvrdili, že celá Trojice za nás trpěla atd.

Východ se rozestoupil na dva tábory, které se slovem i zbraní potíraly. Monofysité spoléhající na přízeň Theodosia II. se dopustili na synodě v Efesu r. 449 na zastáncích pravé víry násilí. Chrám Marie Panny, kde synoda zasedala, byl plný vojáků a ozbrojených mnichů. Cařihradský patriarcha Flavián byl jimi tak ztýrán, že brzy zemřel. Papež Lev I. právem nazval toto shromáždění synodou loupežnickou.

Ale již r. 450 zemřel jejich příznivec Theodosius II., který se těžce zranil pádem z koně. Jeho sestra Pulcheria si vzala za manžela vojevůdce Marciána. Stav věcí se rychle změnil. Císař svolal hned r. 451 sněm do Chalcedonu, který leží proti Cařihradu na asijské straně Bosporu. Papeži se sice nezdála doba pro válečné nepokoje vhodnou, ale nakonec jeho krok schválil. Sešlo se 630 biskupů – vesměs východních. Ze západu přišli jen dva Afričané a papežští legáti. Ti sněmu předsedali. Byl to nejslavnější koncil v křesťanském starověku ač trval jen tři týdny. Mimo úryvky ze sv. Otců byl předčítán i list, v němž papež vysvětloval napadený článek víry. Po jeho přečtení volalo shromáždění: „To je víra sv. Otců a apoštolů. Tak věříme všichni, skrze Lva mluvil sv. Petr.“ Sněm slavně prohlásil, že je jeden Kristus ve dvou přirozenostech, že obě jsou bez smíšení a bez proměny spojeny v jedné osobě.

Císař Marcián hrozil přísnými tresty všem, kdo by se opovážili koncilu vzdorovat, ale blud již zapustil kořeny hluboko. Došlo i k dočasnému rozkolu mezi Západem a Východem. Většina sektářů se k církevní jednotě sice vrátila, ale několik milionů věřících setrvalo v tomto nejpůvodnějším starověkém bludu do dnešního dne. Jsou to Koptové v Egyptě, Habešané v Arménii a Jakobité v Sýrii.

Adelaida

Příloha

K březnovým Dopisům přikládám starou řádovou pobožnost k sv. Vincenci Ferrerskému, kterou bylo zvykem se modlit sedm pátků před jeho svátkem. Věřím, že i přes místy zastaralé obraty nám může připravit dobré spojení s Bohem v modlitbě a výborný příklad svatého života a obětavého řeholníka. Proto jsem připojil i stručný životopisný přehled. Pokud se k této pobožnosti odhodláte (její 1. pátek připadá na 19. 3.), vzpomeňte, prosím, v jejím rámci i na svého představeného.

Vincenc

Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za naše představené
- a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny
- ... za Kazatelské středisko
- ... za apoštolské působení v médiích, především na internetu
- ... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ... za nemocné členy dominikánské rodiny
- ... za vážně nemocného syna
- ... za syna Jaroslava
- ... za těžce nemocného bratra Bohuslava
- ... za Boží pomoc při zakládání duchovní komunity tělesně postižených mužů v Jablonném v Podještědí
- ... za Boží pomoc při hledání vhodného zaměstnání pro fr. Lorenza z MS Trávník
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za všechny, kteří se připravují nebo budou připravovat na křest o letošních Velikonocích
- ... za nemocnou sestru Kateřinu Hylákovou
- ... za zemřelého P. Františka Antonína Švercla, O.P.

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Do minulého čísla se mi nezdařilo zařadit narozeniny našeho asistenta P. Prokopa Bahníka (18. 2. 1952). Omlouvám se a dodatečně přeji!

Vincenc

Narozeniny

P. Cyprián Suchánek	4.3.1974
Jordán Basl	16.3.1969
Kateřina Keplová	6.3.1940
† Jana Růžena Krausová	21.3.1922
Diana Váňová	24.3.1937

Časné sliby

Fr. Tomáš Zeman	3.3.1976
Vojtěch Hana	13.3.1992
Zdislava Hlaváčová	5.4.1940

Věčné sliby

Fr. Tomáš Zeman	3.3.1979
Anna Stará	11.3.1994
Inocenc Starý	11.3.1994

Úmrtí

† Norberta Milena Koulová	6.4.2000
---------------------------	----------

☺ **ZPRÁVY** ☹

Setkání Rady 6. 4. 2004 v 15:30 hod.

Příští schůzka MS bude 6. 4. 2004 od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.